

VAPAASTA VILJAKAUPASTA

VOITON PERUSEHTO

Miten voidaan varmistaa voitto Koltshakista? Miten se saadaan viedyksi päätökseen samalla kun jatketaan Denikin nujertamista? miten voidaan vast'edes tehdä mahdottomiksi tilanherrojen, kapitalistien ja kulakkien yritykset palauttaa itselleen valta, maat, pääoma, herruus työläisiin ja talonpoikiin nähden?

Edellä esitetty kysymys on yhtä kuin kysymys Venäjän koko sosialistisen vallankumouksen kohtalosta. Jokainen tietoinen työläinen ja talonpoika harkitsee tuota kysymystä. Eikä ole vaikea vakuuttua siitä, että koko sosialistisen rakennustyön perustana on nyt elintarvikekysymys.

Kaikkien viljaylijäämien kokoaminen Neuvostomaan keskusvallan haltuun ja niiden oikea jakelu merkitsevät sitä, että teemme Punaisen Armeijamme voittamattomaksi, nujerramme lopullisesti Koltshakin ja Denikinin, kunnostamme teollisuuden ja turvaamme normaalin sosialistisen tuotannon sekä jakelun, turvaamme täydellisen sosialistisen järjestyksen.

Meillä on jo nyt riittävästi elintarvikkeiden hankinnassa ja sosialistisessa rakennustyössä saatua kokemusta käsittääksemme selvästi tuon tehtävän mittasuhteet ja keinot sen ratkaisemiseksi. Me tiedämme tehtävän koko vaikeuden, mutta tiedämme myös kokemuksesta, että olemme löytäneet oikean menettelytavan sen ratkaisemiseksi ja *voimme* ratkaista tuon tehtävän lopullisesti keskittymällä siihen entistä paremmin, lisäämällä tarmoamme, jännittämällä voimiamme, parantamalla koneistoamme.

1. VIII. 1917 ja 1. VIII. 1918 välisenä aikana valtio hankki 30 miljoonaa puutaa viljaa. 1. VIII. 1918 ja 1. VIII. 1919

välisenä aikana noin 105 miljoonaa, s.o. 3½ kertaa enemmän, vaikka Donin seutu, Pohjois-Kaukasia sekä Länsi-Siperia kokonaisuudessaan ja melkein koko Ukraina, t.s. rikkaimmat vilja-alueet, olivat siihen aikaan määräysvaltamme ulkopuolella.

Jos vuoden 1919 sato muodostuu hyväksi, voimme hankkia hyvin paljon viljaa, ehkä 400 miljoonaa puutaa ja enemmänkin. Silloin lisäämme erittäin voimakkaasti polttoaineden, puutavaran, hiilen y.m. tuotantoa. Silloin kunnostamme teollisuuden ja lähdemme varmasti ja lopullisesti suunnitellun sosialistisen rakennustyön lavealle tielle. Silloin voitamme täydellisesti keinottelun, hävitämme tuon kapitalismin inhottavan perinnön, joka turmelee nykyisin niin tavattomasti kaikkialla ja joka paikassa sosialismin oraita.

VARMA TIE VOITTOON

Esitetyt numerotiedot kertovat Neuvostovallan suurista saavutuksista elintarvikkeiden hankinnoissa, saavutuksista, joihin on päästy toimien ennenkuulumattomissa, tavattomissa vaikeuksissa. Mutta selvimmätkin numerotiedot ja kiistattomimmatkin tosiasiat voidaan kiistää tai sivuuttaa vaikenemalla, kun kysymyksessä on porvariston, kapitalistien, keinottelijain ja kulakkien itsekäs oman edun tavoittelu.

Kaupunkilaistyövään ravitsemusolojen tarkka tutkimus on osoittanut, että työläinen saa (likipitäen) vain puolet elintarvikkeistaan valtiolta, Elintarvikekomissariaatilta, toisen puolen hän hankkii „säännöstelemättömiltä”, „vapailta” markkinoilta, t.s. keinottelijoilta. Tällöin edellinen osa muodostaa yhden kymmeneksen työläisen kaikista elintarvikemenoista ja jälkimmäinen osa yhdeksän kymmenestä.

Keinottelijat nylkevät nälkäisestä työläisestä yhdeksän nahkaa.

Keinottelijat ryöstävät häntä tavattomasti. Ja me kaikki tiedämme, mihin hillittömään voitontavoitteluun, varkauksiin, rikoksiin, työläisjoukkojen näläntuskiin ja harvojen lurjusten rikastumiseen surullisen kuuluisa viljan „vapaa kauppa” johtaa.

Ja kaikesta huolimatta vapaalla kaupalla on puolustajia.

Meidän työläis- ja talonpoikaishallituksemme, koko Neuvostotasavalta, koko syntymässä oleva sosialistinen yhteis-

kuntamme käy mitä raskainta, epätoivoisinta ja raivokkainta taistelua elämästä ja kuolemasta kapitalismia ja keinottelua vastaan, vapaata viljakauppaa vastaan. Tämä on kaikkein syvimmälle käypää, perusteellisinta, jokapäiväisintä, joukkoluontoisinta kapitalismin ja sosialismin välistä taistelua. Tästä taistelusta riippuu vallankumouksemme koko tuleva kohtalo. Mutta henkilöt, jotka sanovat itseään „socialisteiksi”, sosialidemokraatit, menshevikit, „socialistivallankumoukselliset”, auttavat tässä taistelussa kapitalismia sosialismia vastaan! Parhaimmatkin noista henkilöistä, jotka vihaavat eniten Koltshakia, Denikiniä, *kapitalisteja*, asettuvat aina Neuvostovallan elintarvikepolitiikan kysymyksissä *kapitalismin* puolelle vaatien myönnytyksiä „yksityisen kauppakoneiston”, „yksityisyritteliäisyyden” hyväksi j.n.e. y.m.s.

Jos tarkastellaan huolellisesti, jos harkitaan tarkoin, mikä on syynä Neuvostovaltaa vastaan käytävään taisteluun, tullaan itse asiassa seuraavaan johtopäätökseen: Neuvostovallan viholliset jakaantuvat kahteen suureen ryhmään. Molemmat puolustavat kapitalismia sosialismia vastaan. Toinen tekee sen raa’asti ja ajaa häikäilemättä omia etujaan; siihen kuuluvat tilanherrat, kapitalistit, kulakit, Denikinit, Koltshakit, mustasotnialaiset ja kadetit. Toinen ryhmä puolustaa kapitalismia „aatteellisesti”, t.s. epäitsekäästi tai ilman suoranaisen, henkilökohtaisen voiton tavoittelua, ennakkoluulojen vuoksi, kaiken uuden pelosta; niitä ovat menshevikit ja eserrät. He ovat kapitalismin viimeisiä „aatteellisia” puolustajia. Siksi ei olekaan mikään sattuma, että Koltshakit ja Denikinit, venäläiset ja kaikki ulkolaiset kapitalistit kulkevat menshevikkien ja eserrien suojassa, *heidän* viirinsä, *heidän* lippunsa alla toistaen *heidän* iskusanojaan ja korulauseitaan „vapaudesta” yleensä, „demokratiasta” yleensä, „yksityisestä” (kaupallisesti, kapitalistisesti) yritteliäisyydestä j.n.e. y.m.s.

Älykkäät kapitalistit käsittävät, että menshevikkien ja eserrien „aatteellinen” asenne palvelee heitä, *heidän* luokkaansa, „*heidän*” kapitalismiaan, sen sijaan menshevikit ja eserrät, kuten kaikki pikkuporvarilliset sosialistit aina ja kaikkialla, eivät käsitä sitä. He ovat peloissaan sen johdosta, että vapaalle viljakaupalle on julistettu sota elämästä ja kuolemasta, he haluavat, että tuolle viljakaupalle

tehtäisiin myönnytyksiä, tunnustettaisiin se vaikkapa osittain, haluavat „rauhaa” ja sovintoa tässä asiassa.

MITÄ ON VILJAKAUPAN VAPAUS?

Viljakaupan vapaus on paluuta kapitalismiin, tilanherrojen ja kapitalistien kaikkivaltaan, ihmisten kesken käytävään hillittömään taisteluun liikevoitoista, harvojen „vapaaseen” rikastumiseen, kansanjoukkojen kurjuuteen, niiden ikuiseen velkaorjuuteen, jota näemme kaikissa porvarillisissa valtioissa, myös kaikkein vapaimmissa ja demokraattisimmissakin tasavalloissa.

Jos kysytään keneltä tahansa työtätekevältä ihmiseltä, työläiseltä, talonpojalta, jopa sivistyneistön edustajaltakin, haluaako hän sellaista „järjestystä”, niin jokainen vastaa, ettei halua. Mutta juuri se onkin pahinta, juuri siinä piilee vaara, että hyvin suuri joukko työtätekeviä, varsinkin suuri joukko talonpoikia *ei käsitä*, mikä yhteys vapaalla viljakaupalla on tilanherrojen ja kapitalistien kaikkivaltaan.

Kirjoitettu elokuussa 1919

Julkaistu ensi kerran v. 1930

Julkaistaan käsikirjoituksen mukaan
